

Farklı Olan Ne ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Aralık 2013

Zaman rüzgâr hızıyla geçse de, unutmak ne mümkün zihinde yer eden anıları, anları, yılları...

Dün gibi, dünden yakın ve ne yazık ki günden çok uzak...

Mekânlar, olaylar ve yaşananlar: Tümü aynı gözüküyor ilk bakışta ama tutumlar öylesine değişim arz etmiş ki: Belli ki senarist oynamalar yapmış senaryoda, yoksa senaristler mi demeliydim...

Yerleşik değerler mi değişti ya da zaman geriye mi aktı, yoksa zihniyetler mi farklılaştı... Aslında cevapları bu soruların ortada ve apaçık ama...

Bırakın insan ayırımı yapmayı olanla yetinen, var olanı kabullenen, alta sebep aramayan ve fazla sorgulamayan insanlardık o yıllarda. Ya yaşımızın verdiği cehalet ya da dönemim gerçekleri idi. Hoş, büyüklerimizden de aynı şeyleri görüp, sebepleniyorduk onların düşünce ve tutumlarından.

Genel kabul görmüş kuralların çerçevesinde yaşayıp gidiyorduk. Henüz onsekizli yaşları bile devirmemiştik ama olgunduk da aynı zamanda. İsyân duygusundan da nasiplenmemiştik henüz. Bırakınız ahlak dışı söylem ve yargıları, yerleşik argo sözcükler haricinde tabir-i caizse küfür yoktu lüğatimizde. Kısaca garip bir nesildik. Kim bilir belki de ben fazlasıyla saftım ve bihaberdim olan bitenlerden. Arayıcı ve sorgulayıcı bir kimliğim de yoktu zahir.

Gerçi muhalif olanlarımız da yok değildi olanlara hani ama bu ne bir başkaldırıydı ne de isyan. Sadece masum haylazlıklardı, hoş görülen ve anlık tepki yaratan.

Başımızda esen kavak yellerinin eşliğinde mutlu bir nesildik: Biraz masum, biraz mahzun, biraz duyarlı ve biraz da itaatkâr.

Sanırım ben de çevremdekilere uymaya başlamıştım farkında olmadan. Nitekim bunu direkt yüzüme yansıtan o anımı asla unutamam.

Aklı başında ve hanım hanımcık görüntümün altında neler yatıyormuş da haberim yoktu. Yaş itibariyle çılgın bir dönemdi ne de olsa, nasıl bir savunma sistemi geliştirmişsem artık, hala savunurum kendimi o söylemi hatırlayınca...

İz bırakan değerli bir şahsiyetti kendileri, edebiyat dersine olan ilgimi bilir ve her daim desteklerdi. Hiç beklenmedik bir anda, dersin tam ortasında nasıl da utandırmıştı beni:

“Gülüm, hiç beklemezdim senden. Kabak çiçeği gibi nasıl da açıldın sen...”

Kıpkırmızı olduğum o an, nasıl da kahkahalara boğulmuştu sınıftakiler benim dışımda tabii ki.

Tanrım, ne ayıp! Ben mi... İyi de ben ne yapmışım da bunu hak etmişim?

Alt tarafı, arada kaynatırdık tabir-i caizse, yalnız ders esnasında bu pek hoş karşılanmamaktaydı. Eh, sonunda kadıncağız isyan etmişti!

Alt tarafı, yaşadıklarımızın mütalaasını yapardık. Sanırım bir de o zamanlar pek bir moda olan walkmanın sesi de fazla açık olurdu, sıra altında en popüler şarkıları dinlerken.

Bir de formanın rengine duyduğum antipatiden dolayı da rengârenk kazaklarımla boy gösterirdim onlara eşlik eden tokalarımla birlikte.

Sonuç itibariyle boyumun ölçüsünü almıştım.

Masumduk, tüm çocuklar gibi.

Mutluyduk, dünya yaşanılabilir bir yer idi o zamanlar.

Ve hiçbir şey umurumuzda değildi.

Ayrımcılığın, arkadaşlıkta cinsiyet farkının önemli olduğunu henüz öğrenmemiştik. Öyle ya, ayrım gözetmeden yaşayıp gidiyorduk. Ayrımcılık ne kelime...

Kimse kimsenin özeline girmezdi, kimse kimseyi sorgulayıp yermezdi.

Küfür mahiyetinde erkek öğrencilerin sarf ettiği üç beş sözcük bile kızartırdı yüzümüzü.

Dersten derse koşardık...

Milli Güvenlik dersine giren asker kökenli öğretmenimizin verdiği bilgilerden sonra, din dersine iştirak eder ve en ince detayına kadar da öğrenirdik öğrenmemiz gerekenleri, büyük bir saygı, sevgi ve anlayış çerçevesinde.

Kim kimdir, ne nedir diye ince hesaplara girmezdik.

Önce çocuktuk, sonra öğrenci ama hep insandık.

Kirlenmiş zihniyetler yok gibi idi. Belki üç beş çürük elma vardı ama onlar da arada kaynayıp gidiyordu.

Maddi durumlarımız, ailelerimizin gelir seviyesi ya da yaşantı biçimlerimiz bize özeldi ve kimse de kimseyi sorgulayıp yargılamazdı.

Gözümüz açılmamıştı belli ki...

Tek eğlencemiz televizyon, tiyatro ve sinema idi.

Henüz ahlak yozlaşmamıştı.

Bırakın interneti renkli televizyon bile yeni girmişti hayatlarımıza.

İhtiraslarımız yoktu... Yalnız bizim mi, büyüklerimizden de görmemiştik aşırı menfi davranışlar.

Paylaşırdık, bölüşürdük... Acımızı, tatlımızı...

Telefon görüşmelerimiz meşhurdu akşam eve gittikten sonra. Cep telefonu henüz cenin bile değilken, vazgeçilmezimizdi sabit hatlı telefonlarımız. Ve son noktayı güne öyle koyardık.

Biz mi farklıydık yoksa bu gün gelinen noktada bizim de payımız var mı?

Suç teknolojide mi ya da geçirdiğimiz evrim mi tek sebep günümüzde yaşadıklarımıza...

Ya siyasetin etkisine ne demeli... En iyisi yorum yapmamak bu konuda yoksa sonuçlarını düşünemiyorum bile.

Peki, masumiyet diye bir kavram hala varlığını sürdürüyor mu yoksa artık görünmez mi olmuş.

Ama gerçek olan tek bir şey var ki; hızlı bir değişimden geçiyoruz: Hem ülke olarak, hem dünya olarak. Ve tek korkum; o masum çocukların temizliğini, mutluluğunu ve geleceklerini kaybetmeleri. Daha doğrusu, kaybetmelerine engel olmalıyız.

Sonuç itibariyle, tek yürek halinde kucaklamamız gerekirken birbirimizi savrulmuş gidiyoruz farklı istikametlere, bilinmez karanlıklara doğru, bizi içine alıp götüren sayısız hortumun içinde.

Gerçek anlamda, abartısız ve acilen bir şeyler yapmalıyız... Çocuklarımız için, yetişen yeni, genç nesiller

için. Önemli olan çocuklarımızın niceliği değil, onların nitelikli yetişip, nitelikli vasıflara sahip olmaları. Ve o çocuklar mahvolmuş bir toplumu ve dünyayı asla ve asla hak etmiyorlar.

Mademki anne ve babalar evlatlarını bu dünyaya getirmeye vesile oldular, biz büyükler de onların dünyasını en güzel değerlerle inşa etmek zorundayız. Onların dünyasını, bu cennet vatanı kirletmeye kimsenin hakkı yok. En azından yavrularımızı korumak, kollamak adına mükellefiz tüm bunlarla.

En güzel yarınlar ve güzel bir gelecek, onlara bırakabileceğimi yegâne miras...